

Gilles, een jong, ambitieus en gedreven slagwerker

Interview, 16 april 2015

In 2005 al, sloot Gilles Deblier zich aan bij Koninklijke Fanfare Dommelgalm. Toen amper zes jaar, nam hij onverschrokken en enthousiast vanaf het begin plaats aan het drumtoestel. Vandaag, tien jaar later, maakte Gilles van het drumtoestel tijdens de concerten en wekelijkse repetities op donderdagavond zijn vaste stek. Evenveel jaren later is Gilles nog steeds één van de jongste en meest ambitieuze leden van ons orkest. Hoog tijd dus dat we hem vragen zijn ervaringen bij Dommelgalm met ons te delen!!

Dag Gilles, alvast onze dank dat je tijd kon vrijmaken voor een interview.

Dat is heel graag gedaan, het is een plezier.

Ik ga meteen met de deur in huis vallen voor we dadelijk aan onze repetitie beginnen. Je bent nu een vast lid dat iedereen binnen het orkest wel kent, maar hoe heb jij kennis kunnen maken met Dommelgalm?

Er stond iets in het lokale boekje: *De Printer*. Het orkest meldde basislessen drummen te zullen geven. Ik was toen ongeveer zes jaar. Na het volgen van die introductie kon je aansluiten bij de Dommelnootjes, de jeugdfanfare. Omdat ik erg werd geboeid door muziek, besloot ik het te proberen

Wat deed je na je kennis-making uiteindelijk de stap zetten om je voor langere tijd aan te sluiten bij onze vereniging?

Het orkest bood me aan om een repetitie mee te volgen bij de volwassenengroep. Tijdens de repetitie bleek dat ze zeker nog een extra slagwerker konden gebruiken. Dat ik enkel basislessen had gevolgd, was voor hen geen probleem. Ik mocht al lerend

starten en enigszins met het grote orkest meedraaien.

Was je op dat moment of misschien voorheen al eens lid van een muziekvereniging?

Als vierjarige was ik al eens lid van *Fanfare Kempenbloei*. Zij hadden een muzikafdeling voor kleuters, de “muziekfabriek”, een voorloper van het huidige *kinder-NIKO*. Op dit moment speel ik ook bij et jeugdorkest van de muziekacademie, de *NIKO-harmonie*, en volg ook

muziekles (Noord-Limburgs Instituut voor Kunstonderwijs, red.)

Hoe ervoer je de eerste momenten bij ons orkest?

Ik speelde eerst nog even bij de dommelnootjes, een groep met jongeren en kinderen. Dat was natuurlijk wat anders nog dan mijn stap naar het grote orkest. Maar ook bij de volwassenen was de sfeer meteen heel los. Ik werd onmiddellijk opgenomen in de groep, wat je

motiveert om je ervoor in te zetten.

Voor de eerste optredens met de vereniging wat later dat jaar, was ik heel zenuwachtig. Mijn partituur was achteraf gezien niet bijster ingewikkeld, maar op het moment dat je het podium opkomt en een zaal vol toeschouwers recht in de ogen lijkt te staren, wordt alles plots een pak moeilijker. *(lacht, red.)* Nu verdwijnt de angst vanzelf. Als je eenmaal je drumstokken vasthoudt en de eerste slagen zijn achter de rug, geniet je van het gebeuren.

Is je passie voor muziek in die tien jaren gegroeid?

Mijn passie mat toen al 100 procent, nu ongeveer 200. Ik heb nooit echt momenten gehad dat het tegenviel.

Wat is er dan bij het muziek spelen verbeterd of anders dan tien jaar geleden?

Ik neem het musiceren veel serieuzer. Ik heb thuis een CD met daarop een nummer waarop je het publiek steevast een halve tel later hoort klappen dan de muzikanten. Nu irriteert me dat, maar als ik al die jaren niet bij een groep had gespeeld, had ik het waarschijnlijk nooit opgemerkt. Meermaals erger ik me ook aan valse klanken of een gebrek aan overtuiging als ik muziek hoor. Misschien neem ik dat soort dingen dan wel veel te ernstig. *(lacht, red.)* Anderzijds volg ik zelf mijn partituur wat minder nauwgezet. Er is veel meer ruimte voor improvisatie. Ik heb ook heel wat meer vertrouwen in mezelf als ik iets muzikaler uitprobeer. Dat durf ik weliswaar minder op de muziekschool. Daar mag het bij het

leren allemaal wat meer nauwkeurig nog.

Heb je in het NIKO-orkest een andere rol dan bij Dommelgalm?

Hier doe ik praktisch alleen de drums. Bij het harmonieorkest viel ik pas in voor iemand en heb ik zo ook daar al wat op het drumtoestel kunnen meespelen.

*“Mijn
passie
was toen
al 100
procent,
nu
ongeveer
200”*

Ben je door het orkest ook van nieuwe muziekstijlen gaan houden?

Ik werd een liefhebber van filmmuziek. John Williams en Hans Zimmer kan ik waarderen. Ik leerde ze kennen via het orkest en als ik nadien een film keek, begon ik er meer en meer te letten op de muziek. John Williams dient nu zelfs als achtergrond voor mijn gsm. Vaak vragen mensen of het mijn opa kan zijn. *(toont trots de telefoon, red.)* Ik sta nu zelfs open voor meer klassieke muziek, zoals Beethoven. Vroeger luisterde ik meer naar popartiesten, bijvoorbeeld Phil Collins.

Wat is op dit moment je favoriete muziekwerk?

Sinds enkele maanden ben ik een enorme fan van de rockgroep Toto. De eerste keer dat we van hen iets

speelden, lukte het nummer Rosanna me amper. Ik deed er veel opzoekingswerk naar en het doet deugd dat nu mee te kunnen drummen.

We speelden ook al wat werken van John Williams.

Zijn er werken van John Williams die je zeker en vast nog eens zou willen spelen?

Van hem zou ik zeker en vast de muziek uit de film Superman willen spelen. Voor de rest ben ik heel tevreden met een mooie melodie en een stevige, groovy beat. Nummers, waarbij ik matenlang geen enkele slag op mijn papieren heb staan en waarbij de melodie maar mager uitvalt, kunnen me weinig boeien.

We gaan het even hebben over de concerten. Je bent gebeten door heel orkestrale composities voor film en sterke beats, speel je dan ook het liefst in de zaal waar die muziekwerken vaker aan bod komen, of geniet je ook van de optredens op straat?

Buiten de muziekkeuze is een optreden op de straat nadelig voor het hout van je trommel. Dat leidt tot een mindere klank. In de zaal heb je daar allemaal geen last van. Bovendien heb je buiten natuurlijk maar één trommeltje. Daarop kun je je niet uitleven als op een drumstel. In de zaal toon je al eens je kunnen met een interessante solo of iets dergelijks.

Op straat varieert het publiek wel meer. De sfeer is er ook vaak veel losser dan in de zaal, bijvoorbeeld tijdens het lenteconcert. Dat maakt spelen op de straat dan weer aantrekkelijk. Beide zullen wel

hun voor- en nadelen hebben.

Leer je buiten het orkest zelf nog nieuwe instrumenten bij?

Ik speel sinds afgelopen september ook piano en probeer af en toe wat te componeren. Ik vind het heel fijn om eens op een totaal andere manier met muziek bezig te zijn, zij het op een ander instrument of met muziektheorie. Zo arrangeerde ik al enkele nummers waar ik toch positieve reacties op kreeg. Ook voor piano herwerkte ik al enkele dingen en mijn examenstuk voor de proef slagwerk aan het NIKO bewerkte ik het afgelopen jaar zelf.

Daarnaast lijken ook gitaar of trombone interessant om eens te proberen en zelfs eens dirigeren lijkt mij enorm boeiend. Bij dat eerste is het spelen van akkoorden me niet eenvoudig. Een schuiftrombone heeft dan weer al die precieze afstanden die je moet leren inschatten.

Ik ben, voor we afronden benieuwd naar je visie op op Dommelgalm vandaag. Wat vind je bijvoorbeeld van de sfeer in ons orkest. Is die anders dan in het begin?

Ik ben op dit moment veel beter betrokken bij het groepsgebeuren dan in het begin, maar de sfeer is min of meer hetzelfde gebleven. Het is nog steeds een losse groep met een heel open repetitiesfeer. Iedereen zit hier met plezier. Marc, de dirigent heeft een heel motiverende dirigeerstijl. Als iets niet lukt, geeft hij niet op en blijft hij herhalen tot het klinkt. Op die manier kunnen we motiefjes die we eerst niet konden spelen op tien minuten plots veel beter laten klinken. De leden in onze groep doen dan ook hard hun best om muziek te maken, denk ik. Je hoeft dus niet te vrezen voor sarcastische grappen als je fouten speelt, wat je wel eens hoort dat andere muzikanten in orkesten vrezen.

Zijn er ook dingen binnen het repetitiegebeuren die je soms wat minder motiveren?

Er zijn een aantal heel saaie nummers waar ikzelf bijna niets doe. Ik heb in die stukken 140 maten rust, maar de melodie is nog mooi. Ik kan dan nog naar de muziek zelf luisteren.

In het begin speelde ik ook op een oeroud en vreselijk slecht drumstel. Als je daarop

uitdagingen zocht, was de 'lol' er snel vanaf. Intussen heb ik een veel betere set.

Heb je misschien nog tips voor de groep om de sfeer nog te verbeteren?

Het zou fijn zijn om het orkest

nog verder aan te vullen met een uitgebreide jeugdfanfare een soort bandje of iets dergelijks. Met dat bandje kun je dan ook andere muziek spelen, meer hedendaagse. Eens iets van Phil Collins of andere nummers die de mensen heel goed kennen, lijkt me wel wat..

Wat vind je van de randactiviteiten in onze vereniging? Wat vond je het leukste en wat zou je eventueel nog willen verbeteren?

Ik vond de uitstap naar Brussel wel het toppunt. Het was heel plezant. Een keertje op de grote markt mogen spelen vond ik heel boeiend en volgens mij waren de reacties van het publiek ook heel goed. Voor het optreden gingen we nog naar het instrumentenmuseum en wandelden we er wat rond. Ik vind het aantal activiteiten ook goed. Het is heel plezant zoals het nu is.

Goed Gilles, nog één vraag om te besluiten. Als je ons orkest in één of enkele zinnen zou aanraden aan een vriend of vriendin, wat zou je zeggen?

Het is er gewoonweg heel plezant. Je speelt er heel fijne muziekstukken in een groep vol vriendelijke en goeie mensen.

Dank je wel, Gilles voor je hulp. Het was een aangenaam interview, we zijn blij dat je het wilde geven. Veel succes in de komende jaren bij onze vereniging!